

Sousseští naháči

Dosáhnout souznění s přírodou okolo sebe, se snaží lidé už dlouho mnoha způsoby. Naturismus je jedním z nich. Shodit ze sebe na chvíli šaty, zapomenout na těsný límeček u košile, škrťací pásek a kousavý svetr, je způsob jak se osvobodit. Naturisté ze sebe se svými oděvy odhazují i břímě civilizace. Ale nemají to lehké. Tak jako je sůl slaná a voda mokrá, tak je i morálka kostnatá. A nejenom u nás, v islámských zemích zvlášť. Třeba i tam, kde je sůl slaná a voda mokrá - na pobřeží Středoziemního moře – v Tunisku.

V roce 1972 se tunistští naturisté pokoušeli zřídit, poblíž města Sousse, vůbec první naturistickou pláž v zemi. Vyhlednutá písčitá zátoka byla soukromým majetkem a tak se žádost (podložená samozřejmě bakšišem) dočkala kladného vyřízení. Jiný názor než podplacený úředník, ale měli sousseští starousedlíci. Počkali si, až bude nově zřízená naturistická pláž plná naháčů a pak na místo činu vtrhli s klacky v ruce.

UFO nemohlo způsobit větší chaos! Nastal zmatek. Část neoblečených, slunících se hambářů, vyskočila a začala prchat do centru města. Naneštěstí přímo přes hlavní třídu a bazar plný prodávajících a nakupujících. I zde se starousedlíci rychle rozohnili a začali naháčům spílat. Atmosféra zhoustla. Byla zastavena doprava a starosta povolal k rozehnutí zfanatizovaného davu armádu. Tím dal ovšem všemu korunu. Chybou vojenského operátora došlo v místních kasárnách k odpálení rakety typu země-země, která ve sto čtyřicet kilometrů vzdálené oáze Akra výbuchem rozmetala zásobárnu sušených datlí.

Navíc nebyl k nalezení velitelský sbor sousseské vojenské posádky. Až dodatečně se zjistilo, že se důstojníci po celou dobu incidentu skrývali zcela nazí v místním útulku pro toulavé psy. Těla měli pokryta pouze šrámy a podlitinami a báli se z kotců i jen vykuknout ven. Byli to totiž právě zfanatizovaným davem honění a lynčování naturisté.

*Je tenhle příběh ze žhavého Středomoří pravdivý? Nebo je to výmysl? Hádejte :o)
Řešení najdete za následujícím vyprávěním.*

Vlastenecký polibek Abú Bakra Džibullaha

„Díky, že jsem zpět, sladký domove!“ nebo: „Miluji tuto zemi, které jsem se právě poprvé dotkl!“ Tak nějak by se dal vyložit působivý rituál, který provádí čas od času mnohá celebrita. Ano, jde o efektní pokleknutí pod schůdky letadla a vroucí políbení letištní plochy, vykonané těsně před potřesením si rukama se slavnostně oblečenými členy uvítacího výboru. Ceremonie okázalá a navíc, pokud přiletěla skutečná osobnost očekávaná davu zvědavců a houfy novinářů, i velmi fotogenická.

Ne vždy se ale podobný kousek musí vyplatit. Svého času se o tom přesvědčil, samozvaný vládce středoafriického státu Banone, generál Abú Bakr Džibullah, vracející se domů ze série mezistátních návštěv. Jeho vládní tryskáč nejprve několikrát zakroužil nad letištem v rodném městě s jasným vzkazem: „Už jsem tady, připravte se!“ vzápětí, za jásotu dobrovolně-nedobrovolně příchozích stovek občanů s mávátky, elegantně přistál, zaroloval k hangáru a zatočil na obvyklé, čestné místo. To aby mohli letištní zřízení hbitě přistavit k jeho dveřím pojízdné schody pokryté červeným kobercem, vládní orchestr zadout do trubek a zarachotit na bubny.

„Vítej doma!“ „Bud' pozdraven, náš vládče!“ zaznělo z rozjásaných tribun, oficiální vládní i najatí fotografové se též činili a tak se Abú Bakr Džibullah, obklopen osobními strážci, pomalu a nespěchajíc, objevil ve dveřích vládního speciálu, pokynul s vrozenou elegancí povinně šlejičímú okolí, a pomalu sestoupil po schůdkách dolů až k čekající čestné gardě a nervózním, na čas opuštěným ministrům.

Co se ale dělo pak, už tak elegantní nebylo. Monarcha sice pod schůdky ještě tradičně poklekl, vystrčil poněkud neesteticky mohutné pozadí k nebesům, našpulil ústa, přiblížil svůj obličej k betonu, ale pak... Pak! Nečekaně zakoulel očima, mohutně nasál vzduch, hřmotně kýchl a... Rozbil si nos o letištní plochu!

Jednu, dvě vteřiny bylo ticho. Vzápětí se ale ústřední banonské letiště hlasitě hlasitě rozeřvalo. „Poplach!“ „Atentát!“ „Teroristický útok!“ zaječeli nejbližší svědkové a rozpoutali peklo. Ochranka se vyhrnula z letadla a málem sama sebe ušlapala na schodech, elitní střelci na střeších začali zoufale mávat se svými puškami a hledali narušitele a školní výpravy i najatí obyvatelé hlavního města, přihlížející tomuto mumraji, se strašlivě, po africku, rozječeli. Co se stalo? Co se děje? Proč leží vůdce na letištní ploše v krvi a sténá? A kde je pachatel? Kdo tohle všechno způsobil?

Vyšetřování nešťastného banonského incidentu bylo dlouhé a únavné. A jak už to v některých autoritativních režimech bývá obvyklé, skončilo bez oficiálního oznámení výsledku. Proč? Nakonec se totiž ukázalo, že měl celý „atentát“ a „teroristický útok“ na svědomí obyčejný dvanáctiletý klučina. Využil situace, před zahájením vítací akce vešel na přistávací plochu a posypal beton, na záměrně vybraném místě, kýchacím práškem z nedaleké trafiky. Od strašlivé pomsty a obvyklé popravý nařízené zneuctěným nejvyšším vládcem ho zachránilo pouze, že se jmenoval Nefrim Džibullah a že to byl potomek samotného Abú Bakra Džibullaha. Škodolibý synáček, který si vystřelil ze svého samolibého prezidentského tatínka.

*Je tenhle příběh o kuriozním přivítání hlavy státu pravdivý? Nebo je to výtvarný? Hádejte :o)
Řešení najdete za následujícím vyprávěním.
Příběh „Sousseští naháči“ byl vymyšlený.*

Už jste byli v Peklovi, Žaboklikách nebo Břuchotíně?

Česká republika je krásná a bohatá a oplývá, krom jiného, i neobvykle znějícími názvy měst, městeček a vesnic.

Mnohá pojmenování jsou libozvučná a pro uši příjemná, například: OSLAVANY, VESELÁ, VESELÍ NAD LUŽNICÍ, VESELÍ NAD MORAVOU, MILETÍN, KRÁSNÝ DVŮR, NOVÁ ŘÍŠE...

Další názvy už tak pěkně nezní: BAHNO, BLÁTO, KŘOVÍ, HNOJNÍK, SLOTOV, BRLOH, BRLOH POD KLETÍ...

A některé jsou přímo hrůzostrašné: STRAŠÍN, STRAŠICE, NOVÉ STRAŠECÍ, ZLÍN, ZLECHOV, ZLOSYŇ, SVÁROV, RVÁČOV U HLINSKA, MUKODĚLY, PACETLUKY, KUDLOVICE, VRAŽDOVY LHOTICE, ČERNÁ NOVINA, POHŘEBAČKA, HROB, HROBICE, ZÁHROBÍ, PEKLO, PEKLOVES, ONEN SVĚT...

Řada českých měst a vesnic získala své jméno díky zvířatům (nebo se tak alespoň tváří): ŠNEKY, HLEMÝŽDÍ, ŽIŽELICE U ŽATCE, PLAZY, ŽABOKLIKY, ŽABOKRKY, ŽABONOSY, RAKOVNÍK, RAČICE, KRABONOŠ, KAPROUN, RYBITVÍ, NEBESKÁ RYBNÁ, SOVADINA, SOVOLUSKY U KOŠÍKU, SOKOLOV, HUSINEC, KUROSLEPY, KOCOUROV U MEDVĚDIC, KOZOMÍN, KOZODÍRKY, KOZOHLODY, PĚTIKOZLY, SVINNÁ, SVINČANY, SVINIŠŤANY, PRASEK, VEPŘEK, VEPŘÍKOV, ČUNÍN, BOBR, BOBROVÁ, KRÁLÍKY, VLKANEČ, SRNOJEDY, KONĚTOPY U PNĚTLUK, VOLÁRNA, VOLYNĚ, KRAVAŘE, HROŠKA...

Další názvy sídel odkazují na potraviny a kulinářství: BRAMBORY, KRCHLEBY, PODVEKY, MAKOLUSKY, MRKVOJEDY, HŘIBOJEDY, MÁSLOJEDY, MASOJEDY, MLÉKOSRBY, PIVOŇ. Ale i: OBĚDKOVICE, VÝŽERKY, JEDOVARY, MRCHOJEDY, HRYZELY, DŘEVOHRYZY, NESVAČILY U BYSTRICE...

Ze jmen českých měst a vesnic, si můžete sestavit takřka úplný anatomický atlas člověka: HŘIVICE, PLEŠ, VLHLAVY, ZIBOHLAVY, DRŽKOV, DRŽKOVÁ, NOSÁLOV, NOSÁKOV, HUBOJEDY, ZBIZUBY, OPARNO, BRADA, LEVOUSY, MOKROVOUSY, TLUSTOVOUSY, HOLOVOUSY V PODKŘKONOŠÍ, HRDLOŘEZY, BŘUCHOTÍN, TŘIBŘICHY, KOKOTÍN, MOČIDLEC, PIČÍN, PIČÍN U JANKOVA, PIHEL, ŘITKA, KRATONOHY, BOSONOHY, ZBINOHY, PATOKRYJE...

A konečně, z názvů českých měst a vesnic se dá například poskládat i poněkud necudný erotický příběh: OČIHOVEC, KUJAVY, ČEŠOV, VYKÁŇ, ZPUPNÁ LHOTA, HLEĎSEBE, MALÁ HLEĎSEBE, POLIPSY, NESMĚŇ U ZÁSMUK, ZÁLEZLY, LEHOM, HAJANY, KAČLEHY, HOLÍN, ZBOŽÍČKO, VĚŽOVATÁ PLÁNĚ, TRPOMĚCHY, HORNÍ LAPAČ, TUHNICE, TUHAŇ U DUBÉ, VELKÝ DŘEVÍČ, HULÍN, HULICE, KOUŘIM, MISKOLEZY, KLIKOV, KARLOVA STUDÁNKA, VELKÉ VÝKLEKY, ŠUKAČKA, DOLNÍ KRUTY, PÍSTY U NYMBURKA, DUNICE, ÚPICE, SKUHROV U MĚLNÍKA, ROZKOŠ U ONOMYŠLE, OSOBLAHA, DĚKOVKA...

Jsou tato jména českých měst a vesnic pravdivá? Nebo jsou vymyšlená? Hádejte :o)

Řešení najdete za následujícím vyprávěním.

Příběh „Vlastenecký polibek Abú Bakra Džibullaha“ byl vymyšlený.

